

SZENT CHARBEL, A TELJESSÉG ZARÁNDOKA

A Juszef Anton Makhlouf néven született Szent Charbel libanoni maronita szerzetes volt, Kelet nagy misztikus szentje és aszkétája (1828–1898), akit VI. Pál pápa 1968-ban boldoggá, majd 1977-ben szentté avatott.

A Jean Skander maronita atya és Marie-Sylvie Busson nővér által szerkesztett kötet Charbel atya portréját vázolja fel rendtársak, orvosok, zárándokok, csodás gyógyulások szemtanúinak és átélőinek tanúvallomásai alapján. Minden évben több mint kétfélmillió hívő zárándokol Annayába, a Szent Maron-kolostorba, Szent Charbel sírjához. Megállapítható: e szent hihetetlen lelki hatékonysága csaknem százhusz évvel földi halála után is megérinti a libanoniakat, és hat rájuk, bármilyen vallásúak legyenek is. E hatás napjainkban fokozatosan kiterjed az egész világra. A tanúvallomások alapján egyértelmű, hogy Charbel atya egész életét Isten szeretetének és dicsőítésének szentelte. „Önkéntes eltemetkezése bizonyítja, hogy érzékenyen tudatosította magában: életében Isten minden, és Isten előtt ő semmi. Isten az első és legfőbb helyet foglalta el mindenben, ami élete részét alkotta.” (13.) Már jóval szentté avatása előtt népszerűvé vált, s halála után hamarosan tömegek özönlöttek az annayai kolostorba, hogy imádkozzanak Charbel atya sírjánál. Hatékony közbenjárására hatalmas kegyelmeket nyertek el Krisztustól. Annaya már a 20. század közepétől világhírűvé vált. Az a hozzávetőleg háromszázezer levél, amely már 1951 és 1970 között a világ minden tájáról érkezett a kolostorba, szintén az elnyert kegyelmek bőségét bizonyítja. A könyv egyik szerkesztője, Jean Skander atya megállapítja: „Isten szeretete vezette Charbelt, ezért teljesen szabadon vált meg mindentől, saját akaratótól is, hogy ily módon osztatlan szívvel mindent visszaadjon Istennek. Kizárólag és csak neki”. (12.) A másik szerkesztő, Marie-Sylvie Busson nővér pedig úgy véli: „...annak a 21. századnak a hajnalán, amely a hedonista komfort és az anyagi értékek felhalmozásának megszállottja, és amelyben az individualizmus uralkodik, Charbel Makhlouf hősies utat mutat, a radikális engedelmesség és szegénység útját, azt keresve, hogy egyedül Istentől függjünk”. (15.)

Juszef Anton Makhlouf szegényes körülmények között nőtt fel. Édesapja egyszerű földműves volt, családját kétkezi munkájának gyümölcsével tartotta fenn, felesége pedig a háztartási munkákat végezte s a háztartást gazdálkodta. A mélyen hívő, vallásos házaspár komoly keresztyény nevelést adott gyermekeinek. Juszef serdülőkorú volt, amikor édesapja meghalt. Édesanyja hamarosan újra férjhez ment. A gyermek Juszef már egészen

korán közel érezte magát Istenhez, nem voltak kétségei, hogy az Úr a szerzetespapi hivatásra választotta őt ki. A Charbel nevet 1851-ben, novíciusként vette fel. Egy Kr. u. 121-ben vértanúságot szenvedett szentet neveztek így. A név szír eredetű, mely két szó összekapcsolásából jött létre: Charb történetet, az El pedig Istent jelent, tehát a Charbel név jelentése: Isten története, Isten elbeszélése.

Az egykori tanúvallomások egységes képet festenek Charbel atya személyiségéről. Nem volt külön szolgálata a kolostorban. A szentmisének élt, teljesen átadta magát az imának, és szívvel-lélekkel dolgozott a földiken. Magának a nehezebb, legálálabb munkákat választotta, a többieknek hagyta a könnyebbeket. Mindezt alázatosan tette, hogy ezáltal megszabaduljon az önszeretettől, „amely nélkül a pokol sem létezne”. (50.) A maronita rend konstitúciója szerint a szerzetes semmit sem birtokolhat. Charbel ezt az előírást betű szerint megtartotta. Azért, hogy a szegénységi fogadalomnak a legszorosabb értelemben eleget tegyen, csak a legközségesebb dolgokat használta, szerzetesi ruhája foltozott és kopott volt, de mindig tiszta. Szó nélkül tűrte, ha megalázták, ő viszont mindenkihez kedves volt, különösen a betegekhez. „Tiszta és ártatlan volt, mint egy gyermek: menekült az előkelősökdéstől, a hízelgéstől és a lekicsinylő fogalmazástól. Szerzetes testvéreivel nagyon kíméletes volt, önmagával szemben szigorú. Egész viselkedését egyenesség jellemezte.” (63.) Lelke „az Isten iránti szeretet tüzében égett” (92.), s ez a szeretet kisugárzott embertársaira is. Az élet egyetlen körülménye vagy eseménye sem terelte el figyelmét, minden erejét, képességét a saját és mások lelkének üdvösségére irányította. „Egyetlen gondja Isten imádása volt.” Az Úrba vetett reménye megingathatatlan volt, az életet annak minden velejárójával úgy tekintette, mint eszközt ahhoz, hogy elnyerjük Krisztust.

A kötetben olvasható tanúvallomások alapján megállapíthatjuk, hogy Charbel atya közbenjárására a megtérések száma még a gyógyulásokét is messze felülmúlja, s a lelki gyógyulás csodája nagyobb a test gyógyulásánál. Jean Khawand atya, a tamiche-i Notre-Dame-remeteség lakója mélységes megrendülését fejezi ki e csodálatos szent előtt, aki életében és halála után is ámulatot kelt. Szavait megszívlélhetjük: „Talán nem vagyunk képesek utánozni, és olyan mértékben gyakorolni az erényeket, ahogyan ő tette; ennek ellenére ő szüntelenül erősen vonz Isten és embertársaink szeretetére”. (176.) Ebben pedig mindnyájan követhetjük Charbel atyát, lehetőségeink és egyedi hivatásunk szerint (Ford. Mézner Mariann; *Magyar Kurír – Új Ember Kiadó*, Budapest, 2017)

BODNÁR DÁNIEL